

Napsal uživatel Martin Zikmund
Úterý, 18 Říjen 2011 23:03 -

Petr Slováček, technický ředitel Telefónica Czech Republic, se stal jakousi žijící manažerskou legendou českých telekomunikací. Jeden manažer nejmenovaného dodavatele Telefónicy o něm řekl, že musí mít něco jako „gen přežití.“ Technickým ředitelem a místopředsedou představenstva Telefónicy je totiž už 12 let. Stal se jím za dob polostátního Českého Telecomu a ve své židli přežil už 6 generálních ředitelů, jednu fúzi s Eurotelem a jednu privatizaci a jednu změnu evropského vedení. Do dnešní Telefónicy přitom nastoupil již v roce 1989.

Jak vlastně vypadala vaše cesta tehdejším Českým Telecomem na post technického ředitele?

Do tehdejší Správy pošt a telekomunikací jsem nastoupil vlastně už v roce 1983 jako řadový technik ve Strakonících, byla to moje první práce po dokončení vysoké školy. Krátce po nástupu jsem pak dostal povolávací rozkaz na vojnu a po vojně už jsem přesídlil do Prahy. Tam jsem chvíli pracoval v dnešní TTC Telekomunikace (dříve Výzkumný ústav telekomunikací) na vývoji nového typu digitální ústředny pro RVHP. V říjnu 1989 však už přestal projekt vlastní Československé mezinárodní ústředny vypadat jako perspektivní, a tak jsem raději nastoupil jako technik zpět k SPT do oddělení, které se staralo tehdy o jedinou mezinárodní ústřednu Ericsson umístěnou v Ústřední telekomunikační budově na Olšanské v Praze. Tehdy byly ale technologie v SPT hodně zastaralé a na telefonní linku lidé čekali třeba i několik let. Počátkem 90. let však SPT Telecom získal půjčku od EBRD a mohl začít investovat do nových technologií. Nakoupili se proto moderní ústředny 4. generace Siemens EWSD a Alcatel S12. Měli jsme také přesně předepsáno, do kdy musíme spustit kolik přípojek ISDN, atd. Od roku 1991 jsem tak nastoupil na Generálním ředitelství rozvoje sítě, kde jsem se dostal právě k projektu digitalizace sítě v oblasti ústředen. V tu chvíli najednou práce pro SPT Telecom bylo to nejzajímavější, k čemu se absolvent telekomunikační techniky vůbec mohl dostat. Ten

technologický pokrok byl obrovský.

A jak pokračovala Vaše cesta dál?

V roce 1995 vznikla tzv. národní technicko-asistenční centra pro digitální spojovací techniku a ze mě se stal vedoucí skupiny pro digitální ústřednu Alcatel S12. Byl jsem v SPT Telecomu už 6 let, měl jsem předchozí zkušenosti s vývojem Československé digitální ústředny, takže si mě nadřízení vybrali jako vhodného vedoucího. Když pak po pár měsících můj šéf odcházel, navrhl mě na svůj post. Povýšil jsem tedy o jednu úroveň vedoucího spojovací části sítě – tj. jak ústředna S12, tak EWSD. V ten samý rok do SPT Telecomu vstoupilo také nizozemsko-švýcarské konsorcium TelSource. To přineslo důležité know-how i peníze na další investice. V roce 1997 se země stal výkonný ředitel pro provoz v divizi síťových technologií (NSG) a v roce 1998 jsem pak povýšil na vedoucího provozu sítě. Tehdy na ten post hledali někoho se zkušenostmi a asi i vzhledem k tomu, že spojovací část sítě byla v době digitalizace, dial-up internetu a nadcházejícího přechodu významnější než ta přenosová, tak vybrali mě.

A jak se z Vás stal technický ředitel Českého Telecomu?

Český Telecom byl státem řízený podnik. Post generálního ředitele byl de facto politickou funkcí. I mezi členy dozorčí rady byli politici. Tehdy měl v Telecomu ale podíl stále ještě také TelSource. Posty v managementu tak byly rozdělené podle „národnosti“ – TelSource měl většinu nejvyššího managementu a Češi měli post generálního ředitele a Čech měl být také na postu technického ředitele. A to hlavně proto, že firma se chystala na velkou technologickou změnu v podobě nástupu ADSL a také liberalizaci trhu a nástup alternativních operátorů. Tehdy byl čerstvým generálním ředitelem Českého Telecomu Přemysl Klíma, kterého jmenovala v červenci 1999 vláda premiéra Zemana vzešlá z předčasných voleb v roce 1998. Ten měl za úkol jmenovat na post technického ředitele, ze kterého čerstvě odešel Michal Čupa do Contactelu, jiného Čecha. S ohledem na bouřlivý politický vývoj (1996 vláda ODS, 1997 vláda odborníků, 1998 vláda ČSSD) hledal někoho, kdo by ostatním členům představenstva nevadil a kdo by zároveň nebyl politicky angažován, aby zajistil aspoň nějakou kontinuitu technologického vývoje Telecomu. Jelikož já jsem nebyl nijak politicky angažován a neměli proti mně nic ani Češi ani Švýcaři ve vedení, tak to nabídl mě, coby vlastně tehdy nejvýše postavenému člověku v technickém oddělení. A já to přijal.

A jak pokračovala vaše kariéra v top management Českého Telecomu a později Telefónicy O2 Czech Republic dál?

Přemysl Klíma byl v čele Telecomu od července 1999 do listopadu 2002, kdy po nových volbách vláda premiéra Špidly na jeho funkci dočasně jmenovala Ondřeje Felixe. Ten, coby dočasný ředitel, ani neměl potřebu měnit složení nejvyššího managementu společnosti. Z funkce generálního ředitele byl odvolán v červnu 2003, kdy na jeho post nastoupil Gabriel Berdár, jehož úkolem bylo připravit Český Telecom na privatizaci.

Nástup Gabriela Berdára i jeho působení v managementu Českého Telecomu provází celá řada historek. S jeho nástupem se také hodně změnilo složení managementu, tedy kromě Vás. Jak jste s ním vycházel Vy?

Gabriel Berdár byl člověk, kterého jste buď milovali, nebo nenáviděli. Pravda je, že s ním bylo velice těžké jednat, jinak to byl ale génius. Třeba já jsem si myslel, že svoje čísla znám poměrně detailně, ale on mě na nich dokázal svými dotazy dostat. Já osobně jsem s ním celkem vycházel, ale nebyl to někdo, s kým bych třeba šel na pivo nebo jel na dovolenou. Když nastoupil, tak jsem za ním přišel a nabídl mu svoji rezignaci s tím, že jsem mu řekl, že primárně jsem loajální k firmě, ať už ji vede kdokoli. On si mě tam ale nechal a vycházeli jsme spolu celkem bez problémů. V prosinci 2003 odkoupil Český Telecom od Atlantic West zbývající podíl v Eurotelu a stal se jeho jediným vlastníkem. Na podzim roku 2004 pak bylo zahájeno fyzické slučování Eurotelu a Českého Telecomu, které postupně mělo obsáhnout i sloučení technické infrastruktury. Počátkem roku 2005 se pak začala naplno chystat privatizace. V únoru tak do Českého Telecomu přijeli zástupci Telefónicy provést [Due Dilligence](#) .

Jak probíhaly ty poslední fáze přípravy na privatizaci?

Španělé to měli opravdu dobře zvládnuté, protože to ostatně nedělají poprvé. Oni, když nás kupovali, tak měli připravené dva týmy – akviziční tým, jehož vedoucí se stal zároveň prvním generálním ředitelem a postakviziční tým, který po dokončení převzetí společnosti převzal její běžný provoz. Když sem v únoru 2005 dorazil akviziční tým Telefónicy, tak byli velice dobře připraveni, až nás to překvapilo. Členové akvizičního týmu, včetně Jaime Smitha, který mu šéfoval, byli velice příjemní a zdvořilí, ale bavili jsme se spolu jen o práci. Když pak Telefónica v červnu 2005 převzala Český Telecom, Gabriel Berdár byl odvolán a Jaime Smith se stal novým generálním ředitelem.

Proč Vás Španělé nevyměnili?

Telefónica měla ve zvyku technické části, pokud fungovaly bez problémů, nechávat beze změn. Navíc s Jaime Smithem jsme vycházeli dobře už při přípravách privatizace, takže ani neměl důvod něco měnit.

Jak probíhal postup Španělů dál?

V září 2006 byla dokončena plná integrace Eurotelu a Českého Telecomu a byla představena značka O2. V červnu 2007 pak Jaime Smith odešel do O2 v Německu a novým generálním ředitelem se stal Salvador Anglada, který dřív vedl Eurotel. Ten tehdy ještě podléhal britskému vedení. Pak se ale Telefónica rozhodla neoddělovat Irsko, Spojené království, Německo, Česko a Slovensko od Španělska a přešli jsme přímo pod španělskou Telefónicu. V únoru 2010 pak Salvadora Angladu nahradil Luis Antonio Malvido, který dříve vedl pobočky Telefónicy v Brazílii, Venezuele a Argentíně.

Za posledních pět let se ale top management Telefónicy Czech Republic kompletně obměnil, tedy opět kromě Vás. Proč si myslíte, že si Vás oba noví ředitelé nechali na Vašem postu?

Když přišla Telefónica, nastala aspoň u nás v technické části velká euforie. Spousta lidí si o Španělech myslí, že moc nepracují. Ale u nás to byl pravý opak. Oni chtěli prosperitu a byli ochotni pro to také něco udělat a investovat i do technologií. A jak už jsem říkal, Španělé nemají ve zvyku příliš sahat do technické části. Dokud jsem schopen dosahovat čísel, která po mě chtějí, nemají potřebu cokoliv měnit. Navíc i teď po letech mě ta práce prostě baví. Navíc můj přímý nadřízený v Madridu je skvělý člověk, se kterým si rozumíme.

Jste v jedné firmě už 22 let, z toho 12 let v nejvyšším managementu. Nenapadlo Vás někdy odejít?

Vlastně ne. Já jsem do SPT nastoupil v ideální době. Ta firma byla po technické stránce v roce 1989 nesmírně zaostalá. Tím, že se tam ale dostaly peníze z Evropské banky, že do jejího rozvoje investovala i vláda, později TelSource a teď posledních pět let i Telefónica, se zde po technické stránce neustále něco měnilo. Nikdy to tak nepřešlo v monotónní práci. Pořád jsem tu

Napsal uživatel Martin Zikmund
Úterý, 18 Říjen 2011 23:03 -

přicházel do kontaktu s novými a novými technologiemi. Firma se vyvíjela mílovými kroky, aby byla vůbec schopná dotáhnout to obrovské zpoždění za Západem.

A nenapadlo Vás třeba v 90. letech začít podnikat anebo odejít jinam?

Ale napadlo. Při práci v Telecomu jsem podnikal jako programátor databází. Dokonce jsem si tehdy vydělával mnohem víc než v Telecomu. Jenže v Telecomu mě to bavilo, takže jsem nechtěl odejít. Navíc v roce 1995 přišlo povýšení a pak už to šlo rychle nahoru, takže jsem s podnikáním zase přestal. Navíc s nástupem internetu se dělo ještě mnohem víc změn, než dřív.

Jaké to bylo, být 12 let v představenstvu firmy a zažít zde 6 různých generálních ředitelů a dva vlastníky?

Byla to pro mě obrovská škola a jsem za to rád. Opravdu zajímavé to ale začalo být až s nástupem Telefónicy. Velká nadnárodní firma je podle mě vždycky lepší. Nabídne Vám obrovské zázemí, know-how i skvělé lidi a také nové příležitosti. Třeba letos jsme převedli dohled nad celou fixní a páteřní sítí pro O2 v Německu do Prahy. Neměli jsme to přitom od nikoho nařízením. Prostě jsme se s Andreou Folgueiras, technickou ředitelkou Telefónica Germany, dohodli, protože oni zrovna prováděli konsolidaci dohledu sítí, protože O2 v Německu koupilo velkého fixního operátora HanseNet (jednoho z prvních alternativních operátorů v Německu). No a ve Španělsku řekli, proč ne.

Říkal jste, že se Španěly se Vám dobře spolupracuje, nechtěl jste třeba odejít do centrály v Madridu nebo do jiné země? Vždyť třeba Luis Malvido je za posledních pár let už ve čtvrté zemi...

Tak určitě už jsem o tom párkrát přemýšlel, jaké by to bylo vyzkoušet si to v jiné zemi. A je pravda, že Telefónica má něco, čemu se říká Bazén talentů a migraci mezi zeměmi podporuje. Já mám ale trochu problém s tím, že neumím španělsky, což je jak v Madridu, tak třeba v Jižní Americe problém. Zkoušel jsem se španělsky učit asi rok, ale moc mi to nešlo, tak jsem toho nechal. Na učení jazyků potřebujete čas a ten já moc nemám.

Kolik hodin denně vlastně pracujete?

Pracuju zhruba 10 hodin denně. Nechodím na obědy, většinou si nechám poslat pro nějakou bagetu. Snažím se také věnovat aspoň 10 % času studování nových věcí, ale na nějaké veletrhy do zahraničí, to už moc nejezdím. Na to mám skvělý tým lidí, kteří mě vždycky pak jen seznámí s tím, co je zajímavé, atd.

Uvažoval jste o tom, co byste dělal, kdybyste musel v Telefónice skončit?

Je pravda, že jednou ten den určitě přijde. A je také pravda, že po 22 letech v jedné firmě už jsem asi nezaměstnatelný a že tady vlastně žádný takový odpovídající post ani není. Nicméně doufám a těším se, že tu bude možnost pracovat stále na nových věcech a ani po těch 22 letech to nebude rutina. Zatím nemám žádný důvod přemýšlet o odchodu, teď nedávno jsme nasadili VDSL, blíží se doba přechodu na LTE a blíží se také doba masivnějšího nasazení optiky. I po těch letech je tak ta práce vlastně každý měsíc o něčem jiném. A to mě na ní baví úplně nejvíc.

Poznámka na závěr

Petr Slováček o sobě říká, že je introvert a že je nejraději, pokud nemusí chodit mezi lidmi. Pravda je ovšem taková, že jeho vyprávění je vždycky zajímavé poslouchat. Dozvíte se tak třeba, že při studiích telekomunikační techniky na FEL ČVUT musel dělat zkoušky ze Spojovacích systémů (předmět zaměřený na telefonní ústředny) natřikrát a že když tam byl napotřetí, musel zkoušejícímu slíbit, že v životě nebude pracovat v telekomunikacích. Jeho kariéra přitom začala právě u spojovacích systémů a právě odsud se propracoval až na technického ředitele české Telefónicy. Při povídání si s Petrem Slováčkem také zjistíte ještě jednu věc -- na to, že je v top managementu jedné z nejvýznamnějších českých firem už 12 let, je nepoměrně skromnější, než řada jeho bývalých kolegů, kteří s ním v představenstvu za tu dobu seděli. Patří tak mezi tu vzácnou skupinu lidí, u kterých peníze ani vysoká manažerská funkce neměly negativní vliv na jejich povahu a způsob chování se k okolí, třeba i k takové servírce v kavárně. I proto o něm možná lidé v oboru mluví spíš s obdivem, než se závistí.

Napsal uživatel Martin Zikmund
Úterý, 18 Říjen 2011 23:03 -

[Joomla SEO powered by JoomSEF](#)